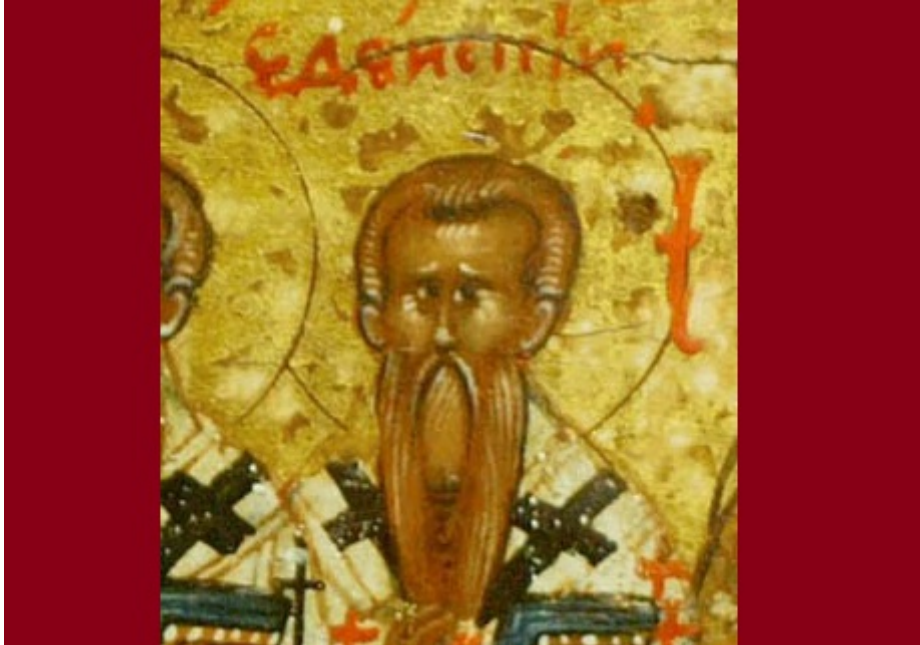

Διήγηση στυλίτη και διά Χριστόν σαλού για την εύρεση θησαυρού και τη διαχείριση του...

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Απόσπασμα από τον βίο του Οσίου Θεοδώρου Αρχιεπισκόπου Εδέσσης ο οποίος εορτάζει στις 19 Ιουλίου.

Άλλην ημέραν εξήλθεν από την πόλιν ο Άγιος και βλέπων έξωθεν στύλους πολλούς ηρώτησε τις τους έστησε· και είπον· «Εις τον καιρόν του ευσεβούς βασιλέως Μαυρικίου τους έκτισαν, και κατώκησαν εις αυτούς πολλοί στυλίται».

Ερωτήσας τότε εάν ήτο ακόμη τις, του είπον πως ήτο ένας μόνον, πολύ γέρων, ονόματι Θεοδόσιος, όστις από το πολύ γήρας παραλαλεί πολλάκις άκαιρα λόγια [μιλά ασυνάρτητα].

Ταύτα ακούσας ο θείος Θεόδωρος [Άγιος Θεόδωρος Επίσκοπος Εδέσσης¹] εννόησεν ότι ήτο ενάρετος* ο στυλίτης, και πηγαίνων εις αυτόν αυτός μόνος και χαιρετήσας αυτόν, τον παρεκάλεσε λέγων·

«Δέομαί σου, Πάτερ τιμιώτατε, ειπέ μοι λόγον σωτηρίας και στήριξον την καρδίαν μου, ότι πολλά λυπείται δια το βάρος της Αρχιερωσύνης, όπου με εφόρτωσαν».

Λέγει του ο Θεοδόσιος· «Εγώ να σοι είπω ει τι με φωτίσει ο Κύριος, αλλά πρόσεχε

και φυλάττου να μη ομολογήσης τινός άλλου όσα σοι είπω, έως να πάρη την ψυχήν μου ο Κύριος. Μη λυπήσαι δια την αρχιερωσύνην, όπου έλαβες, ότι όλα τα προσκόμματα θέλει ευοδώσει ο παντοδύναμος, να διασκεδάση από την Εκκλησίαν του όλους τους αιρετικούς, όσοι μελετώσι κατά σου δεινά και άδικα, και να σοι δώση χάριν να επιστρέψης τον βασιλέα των Περσών εις την ευσεβειαν, όταν τον ιατρεύσης πρότερον από την σωματικήν ασθένειαν· εκείνος δε θέλει σοι δώσει όσα χρειάζεσαι εις βοήθειαν».

Τότε ο τίμιος Θεόδωρος ηρώτησε πάλιν τον Όσιον λέγων· «Λέγε μοι, Πάτερ πνευματικέ, πόσους χρόνους έχεις εις τούτον τον κίονα και τις ήτο η αιτία και ανέβης;».

Ο δε Γέρων, εκ βάθους καρδίας στενάξας, απεκρίνατο· «Όταν ήμην νέος, έφυγα από τον κόσμον ομού με ένα αδελφόν μου μεγαλύτερον· και πηγαίνοντες εις Μοναστήριον, εκάμαμεν χρόνους τρεις· τότε με το θέλημα του πνευματικού μας Πατρός επήγαμεν εις την της Βαβυλώνος έρημον· εκεί δε ευρίσκοντες σπήλαια εμείναμεν, τρεφόμενοι από τα χόρτα και ακρόδρυα, ευχαριστούντες τον Κύριον.

Όταν εκάμαμεν ικανόν καιρόν, είδον τον αδελφόν μου από μακράν ένα στάδιον, όπου εσύναζε χόρτα, και έκαμε τον Σταυρόν του, ώσπερ να έβλεπε πράγμα φοβερώτατον· φεύγων δε επήγεν εις το σπήλαιον και εκρύβη. Εγώ δε εθαύμασα και επήγα ύστερα κρυφίως από αυτόν, να ιδώ τι εφοβήθη· βλέπω τότε ένα σωρόν χρυσά φλωρία· και κάμνων τον Σταυρόν μου, έβγαλα το ράσον μου, και απλώσας αυτό εις την γην το εγέμισα όσα ηδυνάμην να σηκώσω.

Χωρίς τότε να ομιλήσω του αδελφού επήγα εις την πόλιν, και αγοράζων ένα τόπον εύμορφον, με πηγάς και δένδρα περιτειχισμένον, έκτισα Εκκλησίαν πλουσίαν με κελλία, νοσοκομείον, ξενοδοχείον και ει τι άλλο έκαμνε χρεία δια Κοινόβιον. Αφού έβαλα αδελφούς και προεστώτα χρήσιμον, του έδωσα χίλια χρυσά δια τας χρείας του Μοναστηρίου, τα δε υπόλοιπα εμοίρασα εις πτωχούς άπαντα, χωρίς εγώ να κρατήσω καν ένα δηνάριον, ούτε να εξοδεύσω εις τρυφήν και τροφήν μου τίποτα, αλλά πάντα εις ιερών οίκων οικοδομάς και εις χείρας πενή των τα εξώδευσα».

Ταύτα λέγων ο Όσιος εκείνος Γέρων εθρήνει και εστέναζεν, σφογγίσας δε τα δάκρυά του συνέχισε λεγων· «Επιστρέψας μετά ταύτα εις την έρημον, δια να εύρω τον αδελφόν μου, μου ήλθε λογισμός υψηλοφροσύνης, λέγων ότι ο αδελφός μου δεν ήξευρε να οικονομήση καλά το χρυσίον, όπου εύρε, και εξημιώθη τον μισθόν· αλλ' εγώ έκαμα καλά, όπου έπραξα πράγμα θεάρεστον.

Ταύτα ο άφρων συλλογιζόμενος, ιδού είδα τον Άγγελον, όπου μας συνώδευσε την πρώτην φοράν, όταν επήγαμεν εις την έρημον και μου λέγει· «Τι κενοδοξείς; και διατι αναβαίνουνσι λογισμοί αυταρεσκείας εις την καρδίαν σου; Γίνωσκε ότι όλος ο κόπος και μόχθος σου του τόσο καιρού, αι οικοδομαί των Εκκλησιών και

Μοναστηρίων και αι ελεημοσύναι, όπου εμοίρασες εις τους πένητας, δεν συγκρίνονται με το πήδημα του αδελφού σου, όταν εύρε το χρυσίον και το εκαταφρόνησε, δια να φυλάξη την εντολήν του Θεού, του οποίου εσπούδασε να αρέση με ακτημοσύνην παντέλειον· αλλ' εσύ εφρόντισες να αρέσης τοις ανθρώποις. Δια τούτο η πράξις εκείνου ασυγκρίτως είναι θαρσεστοτέρα και δεν φθάνεις εσύ εις τα μέτρα του. Λοιπόν επειδή κατακαυχάσαι μάταια, να μη αξιωθής να ιδής το πρόσωπόν του όλην σου την ζωήν, ούτε να επιτύχης της συνομιλίας και συναυλίας μου, έως να κλαύσης επτά εβδομάδας χρόνους με πολλήν ταπείνωσιν».

Μετά μικρόν λέγει πάλιν ο Όσιος· «Αφού είπε ταύτα ο Άγγελος ανελήφθη. Εγώ δε επήγα εις το σπήλαιον του αδελφού μου, και δεν τον εύρον, και κλαίων τον εζήτουν μίαν εβδομάδα εις την έρημον, φωνάζων.

Και την εβδόμην ημέραν μου ήλθε φωνή από τον Άγγελον, λέγουσα· «Ύπαγε εις την Έδεσσαν², ανάβα εις τον στύλον του Αγίου Γεωργίου, και εκεί μετάνοησον θερμώς, έως να σε ελεήση ο Κύριος».

Λοιπόν λυπούμενος και κλαίων αφήκα την κατοικίαν μου έρημον, και ήλθα εδώ, περιπατήσας ημέρας τεσσαράκοντα· ανελθών δε εις τούτον τον στύλον έμεινα ησυχάζων τεσσαράκοντα εννέα (49) χρόνους, πολλούς πολέμους και λογισμούς από τους δαίμονας δοκιμάσας.

Τον πεντηκοστόν χρόνον, την νύκτα της Αγίας Αναστάσεως, έλαμψεν εις την καρδίαν μου φως γλυκύτατον και εσκόρπισε τα νέφη των παθών, επέρασα δε όλην εκείνην την νύκτα άγρυπνος με δάκρυα κατανύξεως. Κατά δε την τρίτην ώραν της ημέρας, καθώς ηυχόμην, ήλθεν Άγγελος και μου λέγει· «Ειρήνη σοι και σωτηρία από τον Κύριον». Εγώ δε είπον εις αυτόν· «Διατι με εγκατέλιπες και απέρριψάς με από προσώπου σου, εχώρισάς με από τον αδελφόν μου, και έπαθα τόσα βάσανα;».

Είπεν ο Άγγελος· «Δια την υψηλοφροσύνην σου και την του αδελφού σου κατάκρισιν και εξουθένωσιν δεν εφαινόμην προς σε, πλην δεν σε άφηκα μοναχόν πώποτε, αλλ' ιστάμην αοράτως φυλάττων σε, καθώς ο Κύριος με επρόσταξε. Τώρα δε, επειδή εταπεινώθης, σε ενεθυμήθη ο Κύριος και με έστειλε να είμαι ορατώς μαζί σου πάντοτε· σοι δίδει δε χάριν να γνωρίζης τους δικαίους και αμαρτωλούς και να προβλέπης τα μέλλοντα. Ζη δε και ο αδελφός σου, και σπούδασον να ενωθήτε εις Βασιλείαν την αιώνιον».

* Ο Άγιος Θεόδωρος Αρχιεπίσκοπος Εδέσσης κατάλαβε πως πρόκειται για κάποιον διά Χριστόν σαλό.

Η Έδεσσα πόλη στην Άνω Μεσοποταμία.

Από τον «Μέγα Συναξαριστή της Ορθοδόξου Εκκλησίας», μήνας Ιούλιος, τόμος ζ'.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)